

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **REALBAU estate s.r.o.**, IČ 29383307
sídlem 756 45 Branky 51

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2020, č. j. 42290/20/5300-22444-704601

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti předchozímu prvostupňovému rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 1. 6. 2018, č. j. 1397121/18/331-50521-712088; jedná se o platební výměr na daň z přidané hodnoty, jímž byla žalobci vyměřena vlastní daň za zdaňovací období měsíce října roku

2017 ve výši 90 321 Kč. Z citovaných rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal dne 24. 11. 2017 řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen “DPH”) za citované zdaňovací období s vykázanou vlastní daní ve výši 50 576 Kč. Výzvou k odstranění pochybností ze dne 22. 12. 2017 byl žalobce vyzván k prokázání oprávnění uplatnit nárok na odpočet daně z plnění přijatých od dodavatele DIAMANT UNIPOOL s. r. o.; podle zjištění správce daně předmět plnění představuje realizaci díla - dodání bazénu, včetně montáže, u něhož se mezi plátcí v tuzemsku uplatňuje režim přenesení daňové povinnosti. Přestože dodavatel v daném případě uplatnil běžný mechanismus zdanění (v důsledku smluvního ujednání daň na výstupu) není žalobce oprávněn uplatnit daň na vstupu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že prvostupňové správní rozhodnutí - platební výměr na DPH se týkal problematiky přenesení daňové povinnosti u DPH, kdy dodavatel žalobce vystavil fakturu vadně, včetně DPH a žalobce uhradil DPH dodavateli, ten ji následně odvedl správci daně (namísto toho, aby žalobce správci daně odvedl DPH přímo) a uplatnil daň na vstupu. Pokud jde o důvody nezákonnosti žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí, žalobce namítal, že toto rozhodnutí mu bylo doručeno až 10. 11. 2020. Došlo tak k nepřiměřenému prodlužení s vydáním odvolacího rozhodnutí v rozporu s pokynem D-348 (podle něhož mělo dojít k vyřízení odvolání ve lhůtě šesti měsíců). Odvolací řízení trvalo přibližně 28 měsíců, v důsledku čehož kromě samotného prodlužení s vydáním odvolacího rozhodnutí došlo i k uplynutí lhůty umožňující žalobci podat opravu předmětné daně (žalobce tak mohl vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o daň za zdaňovací období října 2017 provést opravu vyšší daně pouze ve lhůtě tří let od konce zdaňovací období, ve kterém vznikla povinnost přiznat daň u původního plnění – viz ust. § 43 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty ve znění platném pro projednávanou věc – dále jen “zákon o DPH”). V uvedené souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Afs 6/2008-110. Došlo též k situaci, kdy věc nebyla projednána bez zbytečných průtahů (porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Na základě uplatněných námitek žalobce požadoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného (včetně předchozího prvostupňového rozhodnutí správce daně).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření ve vztahu k uplatněným žalobní námitkám uvedl, že souhlasí s žalobcem, že délka odvolacího řízení překročila šestiměsíční lhůtu podle aktuálního Pokynu č. MF-5 o stanovení lhůt při správě daní, č. j. MF-21968/2015/39. Pokud si byl žalobce existence této lhůty vědom, jak vyplývá z žaloby, pak mohl proti délce odvolacího řízení brojit podnětem na ochranu před nečinností, případně též nečinnostní žalobou (což neučinil). Žalobce měl jím uváděnou opravu možnost provést, neboť sice podle ust. § 141 odst. 7 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen “daňový řád”) platí, že podá-li daňový subjekt dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování ještě před vyměřením daně, popřípadě před jejím doměřením, řízení zahájené tímto podáním se zastaví; ovšem dále platí, že údaje uvedené v takto podaném dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování se využijí při vyměření nebo doměření této daně. Z žalobcem poukazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že platební výměr musí nabýt právní moci v rámci

prekluzivní lhůty pro stanovení daně. V projednávané věci byla tato lhůta dodržena. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Mezi účastníky řízení není sporné a z obsahu připojených správních spisů vyplývá, že odvolací řízení trvalo v dané věci přibližně 28,5 měsíců. Došlo tak k překročení lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání podle ust. § 116 odst. 1 daňového řádu stanovené pokynem číslo MF-5 o stanovení lhůt při správě daní (publikováno ve Finanční zpravodaj 5/2015 pod č.j. MF-21968/2015/39). Z judikatury správních soudů vyplývá, že uvedené lhůty pro vydání rozhodnutí by měly správní orgány při své rozhodovací činnosti respektovat, nicméně zároveň platí, že průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost správního orgánu, přičemž procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k jejímu ukončení tj. aby správní orgán ve věci jednal a rozhodl. Průtahy v řízení nemají zpravidla vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí, a proto z těchto důvodů nelze rozhodnutí správního orgánu zrušit pouze v případě překročení lhůt pro vydání rozhodnutí (žalobce argumentoval překročením lhůty stanovené pokynem ministerstva financí, přičemž například netvrdil, že k překročení mělo dojít z důvodu konkrétně vytčených chybných postupů způsobených žalovaným). Žalobce mohl využít postup na ochranu před nečinností žalovaného (stanovený v daňovém řádu v § 38 a dále v § 79 a násl. s.ř.s. - viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41 a ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41).
6. K námitce týkající se tvrzení, že pozdním vydáním žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí byla žalobci odebrána možnost podat opravné přiznání k DPH za období října roku 2017 uvádí soud následující. Z ust. § 138 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že opravným daňovým přiznáním může daňový subjekt nahradit daňové přiznání toliko před uplynutím lhůty pro jeho podání. Z daňového řádu (§ 136 odst. 4) přitom vyplývá, že plátce má povinnost podat řádné daňové přiznání k DPH do 25 dnů po skončení zdaňovacího období. Doručení žalobou napadeného rozhodnutí dne 10. 11. 2020 nemělo za následek nemožnost pro žalobce podat opravné daňové přiznání, možnost využití tohoto institutu byla vázána na lhůtu pro podání řádného daňového přiznání (ta uplynula dříve, viz předchozí věta).
7. Pokud jde o možnost opravy výše daně stanovené v ust. § 43 daňového řádu, pak opravu daně lze provést výhradně prostřednictvím dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období, v němž bylo uskutečněno původní plnění nebo přijata úplata. Opravu výše daně podle citovaného ustanovení ZDPH nelze provést po uplynutí tří let od konce zdaňovací období, ve kterém vznikla povinnost přiznat daň u původního plnění. Žalobci ovšem nic nebránilo podat dodatečné daňové přiznání před pravomocným vyměřením daně, DPH

byla žalobci (nepravomocně) vyměřena platebním výměrem z 1. 6. 2018, přičemž žalobou napadené odvolací rozhodnutí, jímž došlo k pravomocnému vyměření daně, je datováno 9. 11. 2020. Takovéto řízení zahájené dodatečným daňovým přiznáním by sice bylo zastaveno, ovšem údaje v něm uvedené by byly využity při vyměření nebo doměření daně (viz ust. 141 odst. 7 daňového řádu, ve znění do 31. 12. 2020). Ani na základě této další žalobní námitky (ani ostatních – viz shora i dále) nelze dojít k závěru, že by žalobce byl napadenými rozhodnutími přímo či v důsledku porušení svých práv v jimi předcházejících řízeních zkrácen na svých právech, resp. že by se napadená rozhodnutí nezákonně projevila v jeho právní sféře v důsledku uplatněných žalobních tvrzení.

8. Pokud jde o žalobcem poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 5 Afs 6/2008-110, pak z něj vyplývá, že daň musí být pravomocně vyměřena v rámci prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Lhůta pro podání řádného daňového přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce října roku 2017 uplynula dne 27. 11. 2017 (nejbližší pracovní den po datu 25. 11. 2017), přičemž napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 10. 11. 2020 (tímto dnem došlo k pravomocnému vyměření daně); prekluzivní lhůta pro stanovení daně uplynula až poté (dne 27. 11. 2020).
9. Žalobce měl ve smyslu čl. 38 Listiny základních práv a svobod právo, aby předmětná věc byla projednána bez zbytečných průtahů, ovšem k nápravě takového stavu měl žalobce použít primárně prostředky ochrany proti nečinnosti nacházející se v rámci daňového řádu, případně v rámci s.ř.s. (viz odst. 5 shora).

V. Závěr a náklady řízení

10. Krajský soud na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
11. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle něž nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žaloba nebyla úspěšná, proto žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu